poolt, nii et leek tühja wälja pääle käis, kus ta enam kahju ei teinud, ega teisi hooneid põlema ei süüdanud.

Ka oma inimesed heinamaalt jõudsiwad wiimaks sinna. Jaan oli kõige esimene olnud, kes tuld nägi ja kohe arwas, et see nende oma kodu on. Ei wõinud keegi enam parata.

Kolme tunni pärast oli elutuba puhtaks maha põlenud. Muud ei wõinud teha, kui aga suitsiwad riismed ära kustutada selle weega, mis kaewust sai, kust wesi warsti otsa lõppes. Asjad kanti kõik rehetuppa, kuhu ka rahwas ise pidiwad elama minema, kuni uus maja walmis saaks.

Hommik jõudis kätte, ja kõik oliwad wäga kurwad selle õnnetuse pärast. Ometi ei olnud õnnetus nii suur kui ta esi otsa näitas. Kõige suurem kahju oleks olnud, kui raha, ja rahapaberid ja muud paberid oleksiwad sisse jäänud. Aga Tiiu oli need kõik wälja toonud. Suure tänuga wõttis peremees Tiiu käest kinni ja ei leidnud sõnu temale küllalt oma hääd meelt üles tunnistada. Perenaene hakkas tema kaela ümber ja andis talle suud. Mõlemad nimetasiwad teda oma rõõmus koguni oma elu-päästjaks, sest tema'p see oli, kes esite tule ja sellega hädaohu oli ära näinud ja Jüri ja Mari üles äratanud, kui weel õige aeg oli.

Päew oli jälle kätte jõudnud, ja kui kõik kustutatud oli, läksiwad heinalised jälle heinamaale. Üksi Jaan jäi kodu emale ja Tiiule abiks rehetuba nii seadma, et sääl sees wõis elada. Isale sai kambris — sest ka rehetoal oli kaks kammert kõrwas, kus töölised elasiwad — aje üles tehtud, kus ta wõis oma haige jalaga olla.

Kui kõik korras oli, kutsus Jüri perenaese, Jaani ja Tiiu oma juure kambrisse. Kui need tema ees seisiwad, ütles tema:

„Armsad lapsed, Jaan ja Tiiu! Alles eilsel päewal tulite te minu juure ja tunnistasite, et teie teine teist armastama olete hakanud. Mina ei olnud südamest mitte selle wastu, et teist paar peaks saama, aga mul oli natuke teine nõu oma pojaga. Aga täna ööse olen näinud, misugune tubli inimene Tiiu on, ehk küll ma teda ka enne seks pidasin.

Oma elust ei hooli ta, kui ta teisi wõib aidata. Mind ennast, mu naist ja wara on ta tulest wälja toonud. Sina, Tiiu, ära „kanna mu pääle wiha, et ma eila kahe wahel olin. Täna pean ma enesele auuks, kui mul niisugune tubli minija saab. Kui teil, lapsed, midagi selle wastu ei ole, siis saage teine teise omaks elu otsani!"

Nende sõnadega pani ta Jaani ja Tiiu käed kokku, õnnistas neid eesseiswaks eluks. Sedasama tegi ka perenaene. Rõõm oli suur ja Tiiud Jaani ei teadnud, kas see unes wõi ilmsi sündis. Tiiu ütles aga, et see, mis tema olla teinud, ei olla rääkimise wäärt. Wana Jaak oli rõõmu pärast nagu iseeneseest ära, kui kuulis, mis toa juures oli sündinud.

Põlenud elumaja oli tulelaasasse ülesse wõetud. Et tuli kogemata ilma kellegi süüta oli tõusnud, siis tasuti, kui asi oli läbi katsutud, Jürile kahju ära; nõnda ei olnud kahju mitte suur.

Weel selsamal suwel ehitati uus ja weel tusam maja wana asemele. Kui maja sisse õnnistati, peet ka üpes — Jaani ja Tiiu pulmad rõõmsal wiisil ära.

Et Jüri talg sest saadik üleüldse wigaseks jäi, andis ta perepidamise mõne aasta pärast poja kätte. Nüüd on üll juba Jüri ja Mari ja ka Jaak mulla all magamas, aga Jaan ja Tiiu elawad priskeste ja peawad mõistlikult kohta. Ka on neil juba kaks poega ja üks tütar, kes kauniste kasuwad.

Minu jutt on aga otsas, ja soowin sellega kõigile terwisid.

K. A. Hermann.

Lõpusõna lugejale.

Armsad Kalulise Kalendri lugejad! Juba wiiet aastat astun mina oma juttude läbi Kalendri sees Teie ette. Mõningagi sõna olen Teile selles ajas rääkinud. Kas kõik igaühe meele pärast olnud, seda

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 33